

ת"פ 49906/08/16 - רונית עמיאל נגד דוד כחלון

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 49906-08-16 מדינת ישראל נ' כחלון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 5

בפני מבקשים נגד משיבים	כבוד השופטת אתי כרייף
רונית עמיאל	
דוד כחלון	

החלטה

בקשה לתיקון כתב האישום.

תמצית הליכים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין החזקת סם שלא לשימוש עצמי לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג - 1973 (להלן "הפקודה") ועבירה של סחר בסם מסוכן מיום 9.2.15 לפי סעיף 13+19א לפקודה, כתב האישום הוגש ביום 22.8.16.

מפעם לפעם ולא אחת, נדחו מועדי ההקראה בתיק, וביום 27.12.1 נמסרה כפירתו המפורטת של הנאשם לצד הבהרה בפרוטוקול הדיון כי "הכפירה מבחינת השרשרת קשורה לכתב האישום כפי שהוא.. אני טוען שברשימה של העדים חסרים כאלו.. יש שרשרת סם קטועה".

בנסיבות אלה נקבעו המועדים לשמיעת הראיות בפני ביום 30.1.18 וביום 21.2.18.

בתאריך 14.1.18, הגישה המאשימה את הבקשה לתיקון כתב האישום מושא החלטה זו, במסגרתה עותרת היא להוספת שלושה עדים אשר הפעולות שביצעו יאפשרו הגשת מסמכים טכניים שערכו.

נטען כי הליך ההוכחות טרם החל וכי חומר החקירה הועבר לנאשם ובא כוחו בעת שהועבר כלל חומר החקירה וכי אין בתיקון המבוקש כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

המאשימה צרפה לבקשה עותק מכתב האישום המתוקן המונה את הוספת העדים המבוקשים כעדי תביעה 9-11 שהינם: יגאל בן שבת, שוקי בר וסימה אברהמי (להלן: "השוטרים").

ב"כ הנאשם התנגד לבקשה ממספר טעמים, החל בשיהוי הבלתי מידתי מיום הגשת כתב האישום ועד הגשת הבקשה, וכלה בכך שהבקשה באה לעולם רק לאחר שב"כ הנאשם הפנה את תשומת ליבה של המאשימה אודות הבעייתיות הקיימת בתיק בין היתר, בהוכחת שרשרת הסם והכל במהלך מו"מ בין הצדדים, הליך אשר יש להקפיד בו, כמו גם בשימוע, על אמות הוגנות ואמון שאחרת, אין להליכים אלה מקום ומכאן שאין לתת יד לתיקון המבוקש שהינו מהותי כאשר החומר היה מונח בפני המאשימה מבעוד מועד. נטען, כי בכך יש כדי לגרום לנאשם לעוות דין ולפגיעה בהגנתו.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה מצאתי להיעתר לבקשה .

לצד חובתה של המאשימה לפעול בשקידה ראויה להגשת אישום באופן מסודר ובמועדו, בפסיקה נקבע, כי המבחן המנחה אם להיעתר לבקשה לתיקון כתב האישום לאחר תחילת המשפט הוא האם ניתנה לנאשם "הזדמנות סבירה להתגונן" כנגד התיקון המבוקש. ככל שהתיקון עלול לקפח את הגנתו של הנאשם, אזי בית המשפט לא יתיר את התיקון. ככל שאין התיקון פוגע בהגנתו של הנאשם, בית המשפט יטה להיעתר לבקשה לתקן את כתב האישום (יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** (חלק שני, כרך א', תשס"ט -2009) עמ' 948 - 950). את הביטוי "הזדמנות סבירה להתגונן" יש לפרש בצורה דומה לביטוי מקביל לו שנמצא בסעיף 184 לחסד"פ, שעניינו סמכותו של בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מהעובדות שהוכחו בפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום (לעניין זה ראו ע"פ 5019/09 **חליוויה נ' מדינת ישראל**).

סעיף 92(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי, בכל עת שלאחר תחילת המשפט, לבקשת בעל דין, לתקן כתב אישום, להוסיף עליו ולגרוע ממנו, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; התיקון יעשה בכתב האישום או ירשם בפרוטוקול."

בענייננו, דומה כי מדובר בתקלה טכנית במהותה פסחה המאשימה על רישומם של עדי התביעה בהתאם לחומר שהיה בפני הנאשם וב"כ מבעוד מועד. אף אם האיר ב"כ הנאשם את עיני המאשימה במסגרת מו"מ או לפני כן (ואינני מקלה ראש בכך), סברתי כי מן הראוי לאפשר את תיקון הטעות ולא לחרוץ את גורל משפטו של נאשם בהליך פלילי לאור פגם או כישלון טכני בלבד .

"ניסיון החיים, אשר גיבש את כללי הדיון, קבע איזון עדין בין צורכי הנאשם מזה לבין צורכי החברה מזה. צורכי הנאשם, אלה צרכיו האמיתיים למשפט הוגן, אם בשלב החקירה ואם בשלב המשפט. צורכי החברה, אלה צרכיה האמיתיים להרשעת האשמים ולזיכוי החפים מפשע. איזון עדין זה מתערער,

כאשר כללי הדיון מופעלים, באופן שפגמים וכישלונות טכניים של התביעה או של ההגנה חורצים את גורל המשפט. אמון הציבור בתבונת המערכת הפלילית מתערער, שכן אין הוא רואה - בלשונו של הנשיא זמורה - ששופטיו נכנסים לטרקלין, שבו דנים על חטא ועונשו, אלא רואה הוא את שופטיו עומדים בפרוזדור ודנים על עניינים טכניים גרידא" (ע"פ 951/90 קניר נ' מדינת ישראל).

כבר נקבע לא אחת כי המשפט הפלילי שואף להגיע לחקר האמת. הוא אינו מבוסס על תחרות בין צדדים נוגדים, באופן שטעותו של אחד, תביא להכרעה שגויה החוטאת למטרת העל של המשפט הפלילי - הרשעת האשמים וזיכויים של החפים, והכל תוך שמירה על הליך הוגן עבור הנאשם והקפדה על מלוא זכויותיו כך שיקבל לידייו את מלוא חומר התביעה המהווה חומר חקירה כנגדו.

אני מקבלת את טענות ב"כ המאשימה כי יכולת הנאשם להתגונן ומבחן ההזדמנות הסבירה לכך לא נפגמה לנוכח העברת כלל חומר החקירה לעיונו כמקשה אחת וחשיפתו למבוקש. בנוסף, מצויים אנו בפתחה של פרשת התביעה עוד טרם החלה שמיעת הראיות.

בנימוקי ב"כ הנאשם לא ראיתי כדי לפגוע בקו ההגנה האפקטיבי, ולא ראיתי במה תיפגע הגנתו באם יתווספו העדים לרשימת התביעה כמפורט בכתב האישום המתוקן ובפרט משאין בבקשת המאשימה להוסיף עובדות, או הוראות חיקוק, אלא להוספת עדים טכניים שיאפשרו הגשת ראיה שהייתה בחומר החקירה מלכתחילה.

יודגש, כי אף אם מדובר בראיה משמעותית שאפשר ותסייע להרשעת הנאשם ותבסס את שרשת הסם כנטען בתגובה, (ואינני קובעת כך כמובן שכן אינני מכירה את חומר הראיות עדיין), אין לראות בעובדה זו כשלעצמה כעיוות דין לנאשם, אשר יוכל להתמודד עם ראיה זו, בדרך של חקירת העדים.

הנחת המוצא היא שראיה זו נחוצה למאשימה להוכחת האשמה שאחרת לא הייתה פועלת להשגתה, בוודאי לא בשלב זה.

לסיכום, לא ראיתי כי בעיתוי הנוכחי, עוד טרם החלה שמיעת הראיות בפני, תפגע ההזדמנות הסבירה להתגונן וכפועל יוצא, תגרם פגיעה בהגנת הנאשם.

אשר על כן, ראיתי להעדיף בשלב הנוכחי את האינטרס הציבורי וחקר האמת.

בשולי הדברים לאור טיעוני ב"כ הנאשם לעניין השיהוי, לא מצאתי להידרש לטיעון זה לצורך קבלת החלטה, ולו מהטעם כי הסחבת המתוארת נבעה בין היתר מהתנהלות הנאשם וב"כ (בעת הרלוונטית).

לפיכך, הנני מתירה את התיקון המבוקש.

למען הסדר הטוב, תסרוק המזכירות את כתב האישום המתוקן שצורף לבקשה מיום 14.1.18 לספריית כתבי טענות.

מועד ההוכחות שנקבע יעמוד בעינו והצדדים יהיו ערוכים לחקירת כל העדים בהתאם לכתב האישום המתוקן.

המזכירות תמציא היום וללא דיחוי החלטתי לב"כ הצדדים באמצעות הפקס.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ח, 18 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.